

Тосъ юноша, отъ неговы-тѣ молитвы, тѣр-
 пеніе и вѣрж, начна да употребява среѣд-
 ства, кои силио размѣшатъ сѣко юношесво
 сърдце: ноющы страстны скнища, дневни
 сладкы мѣчтаніа; разны гласове; кои тѣ го
 привличахъ, тѣ го заплашвахъ. Но всичко
 бѣше напрасно: сатана мѣ вдождаше сквѣр-
 ны нечисты мысли. — Антоній гы изгонва-
 ше съ непрестанны сърдечны молитвы; той
 мѣ усладдаваше чвѣства-та съ разны обра-
 зы, кои разгаратъ юношескѣ крзвь. — Ан-
 тоній съ вѣрж, постъ и вѣздѣржаніе пада-
 ше свое-то тѣло; нѣ давалъ ноци въ хѣбавы, съ
 прелестны лица женскы са преобрашаше и
 съ разны работы неговж-тѣ похотъ вѣз-
 вѣждаше; Нѣ Антоній съ храбростъ отблъ-
 сваше тоа гіенскій пламъкъ. Отъ всички
 тыа искушеніа Антоній остана чистъ като
 гважекъ въ душѣ-тѣ, и побѣди врага чело-
 вѣческій, кои разаренъ, скверцаше отъ лю-
 тость сатанскы-тѣ си зѣбы и мислаше какво
 още среѣдство да употребѣши. Послѣ това мѣ
 са гавава въ образъ, като юноша черенъ и
 страшенъ, и плачеше съ човѣшкы гласъ ка-
 то вѣкаше; многома, излѣгахъ, многома прель-